

CE

SCURTĂ

E

VARA

Același tip de raționament răsturnat care îngăduie ca obiectele mai puțin costisitoare să fie urite și de proastă calitate se manifestă în teatru punind în circulație — pe baza unor piese mai ușurele, fără prea mari pretenții filozofice — spectacole „produse de serie”, în care, după o contabilitate bizară, se investește cât mai puțină fantezie, cât mai puțin talent, cât mai puțin ambiguități! Momentul solemn al deschiderii stagiunii a fost marcat, la Teatrul „C. I. Nottara”, de premiera comediei „Ce scurtă e vara!” de Maria Földes. După un vibrant „cuvînt de deschidere” asupra calității relației dintre creator și spectator și a nobilelor exigențe ale acestuia din urmă, rostit de dramaturgul Horia Lovinescu, directorul teatrului, cortina s-a ridicat și am avut prilejul să admirăm o tipică reprezentație de amatori. Un decor pictat — „mare” —, niște costume care izbuteau cu succes să ridiculizeze actorii și să urîtească actrițele (frumoase!), — scenografia, Lidia Radian

—, o bandă sonoră cu zgomote de valuri, țipete de pescăruși, etc., și o regie, vai, o regie... Lipsit de inițiativă în fața unor lungimi și naivități ale textului — care ajunge să spună ce are de spus numai după o serie de digresiuni lirizante —, Mircea Avram s-a mulțumit să plimbe cuplurile prin scenă după un desen de mișcare monoton și elementar; actorii sînt puși să dialogheze școlărește, fiecare după o „curbă sonoră” dată. Firește că, în aceste condiții, modesta substanță a piesei — care avea nevoie, pentru a trece rampa, să fie servită de o reprezentație inspirată, alertă, plină de farmec și poezie — se diluează și mai mult, sentențiozitatea unor replici sună pueril. N-am regăsit eleganța bineștiută a Eugeniei Bădulescu, nici verba deșteaptă a Andei Caropol, nici ironia lui Constantin Brezeanu...

...Un spectacol prost e un spectacol prost, și nimic mai mult. Dar se întîmplă prea des ca întreprinderi submediocre să fie acoperite de pretextul „largii accesibilități”, al caracterului direct, popular. Așa că e nevoie s-o spunem: teatrul e o artă democratică, și nu există nimic mai nedemocratic decît proasta calitate. Ca să revenim la punctul de plecare: femeile care îmbracă rochiile urite și se mișcă între obiecte urite încep, încetul cu încetul, să piardă din grația naturală, să „se adapteze”; iar spectatorilor cărora le vom oferi deseori teatru „prost făcut” le vom atrofia bunul-gust, cultivat cu atîta trudă.

I. P.

O NOUĂ PIESĂ...

...anunță, sau mai bine zis, lasă să i se anunțe, Aurel Baranga. Se va numi Simfonia patetică, și va fi a douăzecea a bibliografiei sale și a lanțului de succese, care este, de aproape douăzeci și cinci de ani, cariera sa.

Mai mult decît atît, Aurel Baranga nu vrea să spună nimic, cu privire la cea mai recentă operă a sa, stirînd astfel, prin tăcerea modestă, curiozitatea nenumăraților săi cititori și spectatori.

Curiozitate pe care, sperăm, o vom satisface noi, publicînd Simfonia patetică într-un viitor apropiat.

...ȘI UN NOU
DRAMATURG

Prozator robust și plin de culoare, premiat de două ori de Uniunea Scriitorilor, — pentru volumul de nuvele „Cantonul părăsit” și pentru romanul „Îngerul a strigat” — Fănuș Neagu se bucură în rîndul cititorilor de popularitate și prețuire, datorate nu numai volumelor amintite, ci și articolelor și eseurilor sale, apărute în presa literară, ca și bătăioaselor și spiritualelor sale cronici sportive. Fănuș Neagu, scriitor setos de experiență, atacă mereu noi domenii. După o incursiune în lumea cinematografiei (vezi, filmele semnate împreună cu Nicolae Uelea și Vintilă Ornar: „Ureimea zăpezilor” și, respectiv, „Lumina de iulie”), iată-l că nu rezistă ispitei teatrului și scrie o piesă: Echipa de zgomote. El se alătură astfel celorlalți prozatori, care s-au lăsat atrași de luminile rampei: Marin Preda, Eugen Barbu, Teodor Mazilu, Marin Sorescu, Radu Cosașu, Ion Băieșu și alții.

Revista noastră speră să-i publice piesa de debut într-unul din caietele viitoare.

